

Класна кімната поступово заповнювалась. Більшість дітей приходили маленькими групами та розмовляли поміж собою. Прислухаючись, Іда силкувалась вихопити з розмов якомога більше імен.

Хлопчика, який дорогою до свого столу тричі зашпортався через власні ноги, звали Едді. Високий школяр на ім'я Сілас голосно вихвалявся, що на канікулах щодня ходив до відкритого басейну та стрибав із десятиметрової вишки. А хлопчика в круглих окулярах, судячи з усього, звали Максом...

Дівчинка з купою веснянок на щоках волочила за собою старенький портфель. Чи не звати її Леонія?

В Іди вже паморочилось у голові від намагань запам'ятати всі ці імена.

І ось до класу ввійшла білявка, яка так любила точити лясси. Одна з подруг несла за нею рожевий рюкзак із принцесою. Звали білявку Гелена, і було просто неможливо не почути, що на канікулах вона була на півдні Франції. Здається, її родина мала там будиночок поза містом із великим дахом-терасою та басейном.

Три дівчинки товклися навкруг Гелени, наче придворні дами біля королеви: Фінья, Катінка та Анна-Лена. Гелена привіталася з Ідою як із «тітонькою Ельфрідою», а її придворні дами послужливо захихотіли.

Іда почервоніла, опустила голову та почала копирсатися в торбинці. Більше вона не звертала уваги на тих, хто заходив до класу.

Лише коли пролунав дзвінок і тієї самої миті гучно гримнули двері, дівчинка знову підняла голову. У класній кімнаті стояв директор, і з ним була жінка.

У класі миттю стало тихо. Замовкла навіть балакуча білявка.

На панові Зігманні були темний костюм, краватка та сорочка бузкового кольору. Жінка, яка стояла поруч із ним, мала чорні кучері та була одягнена в барвисту спідницю із зірками, довжиною майже до підлоги. Очі її блищали від нетерпіння.

Директор підняв руки.

— Дозвольте відрекомендувати вам вашу нову класну керівницю. Це міс Корнфілд. Родом міс

Корнфілд із Шотландії, але вже багато років мешкає в Німеччині.

Усі мовчали й дивилися на нову вчительку, яка тепер посміхалася учням.

Урешті-решт хлопець у плетеній шапочці, який сидів на першій парті, ляснув пальцями.

— А що з паном Фінке? — запитав він. — Він же мав і далі бути нашим учителем.

— Пан Фінке перевівся. Тому що його родич захворів, — відповів пан Зігмани і посуворішав. — Прошу тебе негайно зняти шапку.

Хлопчик забурчав, але прибрав шапку в ящик під партою.

— Це Шокі, — прошепотів Бенні. — Ми називаємо його так, тому що він увесь час п'є шококаву.

Іда подивилася на його шоколадно-коричневе волосся та вирішила, що це прізвисько хлопцеві дуже пасує.

— А хто ті двоє, що за нами? — запитала вона в Бенні. Дівчатка сиділи, щільно притулившись головами одна до одної, та шепотіли турецькою.

— Це Сібель та Хатіс, — прошепотів той у відповідь.

Кутики губ у директора поповзли донизу, він відкашлявся.

— Оскільки міс Корнфілд щойно прийшла до нашої школи, я буду частіше заходити до вас на заняття, — він поправив краватку. — Щоб

підтримати, — директор кашлянув. — Але я впевнений, що ви добре порозумієтесь.

І директор уже хотів піти з класу, коли побачив на підвіконні зелену пластикову лійку.

— А я її по всій будівлі шукав! Мені терміново треба полити кольрабі.

У класі захихотіли. Було дуже весело дивитися на те, як директор виходить із класу у своєму гарному костюмі та із зеленою лійкою в руці. Пан Зігмунд неабияк любляв улаштовувати змагання під назвою «Чий соняшник виросте найвищим?» або «Хто виростить найбільший гарбуз?». Тепер, здається, настала черга капусти кольрабі.

Щойно директор вийшов за двері, міс Корнфілд енергійно провела пальцями по своєму курчавому волоссю. Виглядала вона при цьому веселою та сповненою жаги діяльності. Жінка підійшла до вмивальника, подивилась у дзеркало, поправила волосся.

— А в кого є гребінець? — голосно запитала вона клас, і Гелена миттю полізла у свій рюкзак із принцесою.

— Ось, тримайте, пані вчителько! — дівчинка присіла в реверансі.

— Дякую, Гелено, — відповіла вчителька.

Іда здивувалась, що міс Корнфілд звернулася до цієї задаваки з будинком у Ніцці на ім'я. Може, вони вже знайомі? Чи вона просто вивчила список учнів напам'ять? Але звідки тоді вона знає, хто є хто?

Міс Корнфілд сіла за свій стіл та зняла черевки. Нігті на її пальцях були розмальовані різними кольорами. Повільно розчісуючи своє пишне волосся, міс Корнфілд посміхалася до класу.

— Вибачте, я трохи поспішала сьогодні вранці. Лише позавчора дізналась, що працюватиму у вашій школі. Треба було дещо владнати, — і вона поворушила в повітрі своїми розмальованими пальцями.

— Схиблена, — прошепотів Бенні поруч із Ідою.

Дівчинка кивнула на знак згоди. Тут він має рацію. А міс Корнфілд тим часом вела далі.

— Як вам уже казали, я родом із Шотландії. Це чудова країна, сповнена чарівних загадок, але таємниці можна знайти по всьому світі. Хто з вас не спав учора до півночі? Йо, може, ти?

Хто ж це — Йо? Він сидів позаду. Іда обернулася та дивилася на хлопчика довше, ніж потрібно. На мить її серце завмерло. Йо виявився найсимпатичнішим хлопчиком, якого їй доводилося бачити у своєму житті. Довгий темний чуб прикривав очі. Окрім того, на ньому була завелика зелена футболка із надписом «Щасливчик». Він виглядав настільки добре, що його неодмінно взяли б грати до будь-якого фільму про вампірів.

Міс Корнфілд повторила запитання:

— То що, Йо? Ти дивився вчора на зоряне небо? Так чи ні?

— Я? — Йо недбалим жестом відкинув пасмо з обличчя. — Та ні. Батьки рано відправили мене спати. Завдяки школі!

Міс Корнфілд підняла догори палець.

— Дарма! Учора була ніч, коли падали зірки!

Макс підняв руку.

— Максе?

— Ви маєте на увазі частки зоряного пилу, що летять до Землі на швидкості 80 кілометрів на секунду?

— 60 кілометрів, — автоматично виправила Іда. У старій школі вона навчалася краще за всіх у класі та не збиралася нічого змінювати.

— Обережно, хвалько! — прошипіла Гелена.

— Непогано, Професоре, але відповідь Іди була більш точна, — і вчителька задоволено кивнула Іді.

— Та звідки ж вона знає його прізвисько? — здивовано пробурмотів Бенні.

Іда напружено спостерігала за тим, як міс Корнфілд дістає із сумки мапу зоряного неба.

— Зоряне небо допомагає втілювати наші потаємні бажання, — промовила вчителька. — Щодо мене, то я не спала між другою та четвертою годинами ранку. Знаєте, що я загадала, коли найпрекрасніший метеорит догорів на тлі чорнильно-чорної ночі?

Іда помітила, як Сібель та Хатіс за нею знову зблизили голови.

— Та вона ж несповна розуму, — прошепотіли вони, тепер уже німецькою.

Здавалося, міс Корнфілд не почула їхніх слів. Вона лише окинула клас оком.

— Я побажала, щоб мій новий клас був унікальним та несхожим на інші. Я хочу, щоб ми з вами пережили пригоди. По-справжньому цікаві пригоди, — міс Корнфілд махнула рукою в бік вікна. — Це — лише початок.

Усі повернули голови ліворуч. За вікном летів птах із синьо-фіолетовим пір'ям. Він дивився в їхній бік та, здавалося, махав крилом. Міс Корнфілд весело помахала йому у відповідь, а потім знову обернулася до класу. Жінка посміхалась.

— Я хочу розворушити школу Вінтерштайн! Мій клас має стати особливим. Сподіваюся, ви любите тварин. Різноманітних тварин! Що скажете?

Ніхто не наважився відповісти. Усі думали лише про одне: міс Корнфілд — найдивніша вчителька, яка колись викладала у Вінтерштайні.

1. Як звуть найкрутішу дівчинку в класі?

Анна-Лєна

Гелєна

Сібєль

Катінка

2. Хто з хлопців найбільше сподобався Іді?

Макс

Сілас

Йо

Едді

3. Хто має прізвисько Профєсор?

Дирєктор школи

Макс

Бєнні

4. З якою швидкістю летять метеорити?

60 км/с

70 км/с

80 км/с

- Як гадаєш, із ким серед однокласників Іда могла б порозумітися й потоваришувати?
- Чи подобається тобі міс Корнфілд? Як гадаєш, вона позитивний чи негативний персонаж?
- Звідки, на твою думку, міс Корнфілд знає все про всіх у цьому класі?